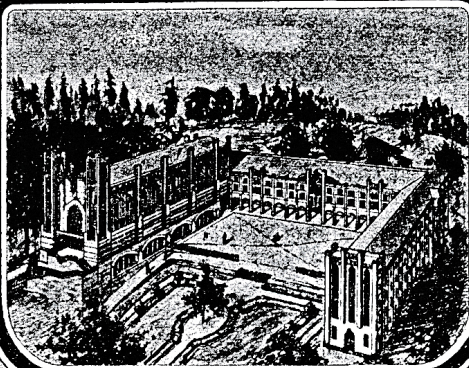

DON BOSKO

PUSITE MAJ

PRITIKMENI

PAJ MIDUS

URUCVENI

— — — — —

List salezijancev v Ljubljani.

— — — — —

Bodri lo.

„Kadar bodo škofje in župniki spoznali, kako mogočno podporo bodo našli v družbi salezijanskih sotrudnikov v svojih škofijah in župnijah, se bodo podvzivali ter jo goreče razširjali. Prišel bo čas, ko bo salezijanski sotrudnik znamenje dobrega katoličana.“ Tako je pisal don Bosko o družbi salezijanskih sotrudnikov. Te besede se čedalje bolj uresničujejo. Skoraj že ni kraja, da bi ne bilo poznano ime don Boska, in kjer je poznano ime, tam je poznana družba salezijanskih sotrudnikov.

Oziraje se na plemenito delovanje salezijanskih sotrudnikov in na bogate sadove, nam stopijo v spomin besede slavnega Pija IX., ki je že l. 1876. izrekel besede: „Salezijanski sotrudniki so odločeni, da storijo veliko dobrega za cerkev in družbo. Njih delovanje za izobrazbo mladine bo tekom časa doseglo toliko spoštovanja, da že vidim nele posamne družine, marveč cele vasi in mesta salezijanskih sotrudnikov. Zato jih ljubim in sem jih bogato obdaril“ (namreč s sv. odpustki).

Tudi papež Leon XIII. je jako cenil družbo salezijanskih sotrudnikov. Hotel je biti vpisan med prve sotrudnike. „Vpišite me med salezijanske sotrudnike“, je rekel don Bosku, „jaz hočem biti prvi sotrudnik“. Kako je ljubil salezijanske sotrudnike, razvidimo iz besedi, katere je naročil don Bosku: „Vselej, ko govorite salezijanskim sotrudnikom, recite, da jih bla-goslovim iz dna srca!“

Isto ljubezen kot Pij IX. in Leon XIII. kaže salezijanskim sotrudnikom slavno vladajoči papež Pij X. To je najbolj jasno pokazal v lastnoročnem pismu, v katerem pravi: „*Ugaja nam priporočiti najtopleje vsem zvestim katoličanom, vsem škofijam, vsem mestom in župnijam, da naj čedalje bolj gojijo ljubezen in naklonjenost do vaše družbe, svedok si, da je odmenjena za krščansko vzgojo mladine in v čudovito korist človeške družbe.*“ — In pozneje: „*Iz dna srca izrazimo željo, da bi družba salezijanskih sotrudnikov, tako plemenita radi prevelikih zaslug, vsak dan bolj rastle ter z božjo pomočjo dosegla, da bi se v mestih, vaseh in povsod razširil duh salezijanskega ustanovnika, da bi zlasti s sodelovanjem gorečih škofov pridobila novih slediteljev . . .*“

Večina škofov, videč veliko korist salezijanskih sotrudnikov, so se ravnali po priporočilih sv. očetov: z besedo in spisi so jo priporočali duhovnim in vernim ter jo razširjali po svojih škofijah. Duhovni so sledili svoje pastirje in družba je rastle ter čudovito narastle.

Tudi Slovenci nismo zaostali. Tudi pri nas se je začela razvijati družba sotrudnikov, ki so v minulem letu močno narastli. Naj raste in se razcvita tudi v prihodnje, da bo tudi na Slovenskem obrodila sadove, katere je obrodila po širnem svetu!

Besede slavnih mož o don Bosku in njegovi ustanovi:

Leta 1848. je don Bosko s svojimi dečki s posebno slovesnostjo obhajal praznik sv. Alojzija. Sprevod, med katerim so nesli kip sv. Alojzija, je bil nad vse veličasten. Godba je spremljala glasove 80 dečkov, ki so z ubranim petjem poveličevali svetnika mladine. Brezštevila ljudstva se je zbralo v Valdoku ter opazovalo čuda don Boskovih del. Celo markez Gustav in grof Cavour, nikaka prijatelja svetih sprevodov, sta s svečo v roki spremljala kip sv. Alojzija. Oba sta bila močno navdušena. Grof Cavour je večkrat z začudenjem vzdihnil in pozneje v navzočnosti odličnih oseb rekel don Bosku: „Kako lepa in koristna naprava! Želeti je, da bi vsako mesto imelo jednako napravo. Koliko dečkov bi se rešilo, koliko manj bi bilo zločinov, koliko več poštenih podložnikov!“

Dr. Karl Despiney v knjigi „*Vie de don Bosco*“ imenuje don Boska največjega ljubitelja mladine. „Z najbolj nežno ljubeznijo“, tako piše on, „je ljubil brezšteviline množice otrok, ki so ga imenovali očeta: z gorečo ljubeznijo, katero je zajemal iz presladkega Srca našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ljubezen mu je vdihnila toliko moč, da je ustanovil družbo sv. Frančiška Sal., ki je odločena, da pokrije zemljo“. Na večih krajih imenuje njegovo ustanovo „čudežno napravo“.

Prvo vseslovansko romanje v Rim.

Lansko leto je katoliški svet z velikim navdušenjem obhajal slavnostno petdesetletnico, odkar je sv. cerkev versko proglasila, da je bila Marija Devica spočeta brez izvirnega greha. V spomin na slovesen trenutek je češko ljudstvo sklicalo v kraljevi Pragi veličasten marijanski shod. Istočasno pa je obhajalo 25letnico, odkar je bilo izdano pismo „Grande Munus“. Jubilejne slavnosti želi skončati z vseslovanskim romanjem v večno mesto, da tako pokaže poglavarju krščanstva, papežu Piju X., da so duhovniki in slovanski katoličani udani sinovi sv. kat. cerkve. Slovansko ljudstvo bo pri tem našlo ugodno priliko, da si ugleda znamenite znanstvene in umetne spomenike, s katerimi so nekdanji časi ubogatili slavno rimsko mesto. To je smoter popotovanja. Naj se tedaj vsakdo izmed Slovanov, kateremu dopuščajo razmere, potrudi, da se udeleži veličastnega romanja, da z obilnim številom Slovani pokažejo svetu, da so zvesti sinovi sv. kat. cerkve. Za potovanje je odločen mesec april, prav oni čas, ko Italija nudi najlepšo naravno krasoto. Poleg Rima bodo romarji obiskali Benetke, Padovo, Loreto in Asizi.

Romanja se lahko udeležé moški in ženske. Do prvega februarja se je oglasilo 492 Čehov, 184 Poljakov, 107 Slovakov, 86 Rusov, 38 Hrvatov in 24 Slovencev. Želeti bi bilo, da bi število doseglo najmanj 1000.

Kdor se hoče poslužiti ugodne prilike, naj se oglasi vsaj do prvega aprila. Naročila za potovanje, denar in vse, kar se tiče potovanja, sprejema:

Gospod

Vincenc Šulc

Praga, Havličkova ul. št. 1.

Slovinci in Hrvati se bodo pridružili romarjem ali v Trbižu, ali pa v Vidmu (Udine). Cena iz Trbiža in Vidma je ista. Romarski vlak pride dne 20. aprila 1906. ob 8 uri zjutraj v Trbiž, ob 11 uri dopoldne istega dne pa v Videm. Popoldne ob štirih dospe v Benetke. Drugi dan zjutraj (21. apr.) po službi božji obiščejo romarji znamenitosti morskega mesta, popoldne pa naredijo izlet s parnikom na otok Lido. Tretji dan (22. apr.) po zajutruku se odpeljejo proti Padovi, kjer obiščejo cerkev sv. Antona. Po obedu nadaljujejo pot proti Ankoni in Loretu. Tu prenočijo. Drugo jutro (23. apr.) ogledajo znamenitosti mesta, ostali čas dneva pa obrnejo v vožnjo po morju. Dne 24. aprila zjutraj se odpeljejo proti Rimu, kamor pridejo ob 11. uri dopoldne.

V Rimu ostanejo celih šest dni. Med tem bodo imeli priložnost, opazovati krasne rimske cerkve, obiskati katakombe in si ogledati znamenite spomenike iz paganskih in krščanskih časov.

Cene iz Trbiža ozir. Vidma za stanovanje, hrano in vožnjo.

Za I. skupino . . . 400 kron,

Za II. skupino . . . 310 kron,

Za III. skupino . . . 260 kron.

Ker so naprave tretjega razreda na Laškem jako slabe, se bodo ondi udeleženci I. skupine vozili v prvem, udeleženci II. in III. skupine pa v drugem razredu. Dobra hrana in stanovanje zagotovljeno. Kdor bo hotel ostati v Rimu dalje kakor do 31. aprila, bo razun vožnega listka, ki velja 30 dni, moral živeti na svoje stroške.

Poseben izlet v Neapol, Pompej i t. d.

Romarji, ki bodo želeli obiskati zanimivosti nekaterih južno-laških mest, se bodo lahko udeležili posebnega izleta v Neapol, Pompej, na goro Vezuv itd. Odhod iz Rima proti Neapolu dne 30. aprila zvečer, prihod v Neapol dne 1. maja. Pri tem izletu se bo vsakdo lahko ugledal najiminitnejše spomenike in cerkve v Neapolu, starodavne ostanke mesta Pompeja, otok Capri s slovečo votlino, ognjenik Vezuv in tisoč drugih znamenitosti. Cena izleta s hrano, stanovanjem in vožnjo v drugem razredu 130 kron.

Kdor želi bolj natančna poročila o romanju in izletu, se lahko obrne na člana priprav. odbora „Franc R. Krašovic, uradnik, Praga — Smíchov Přemyslova ul. č. 12, II.“ ali tudi na „Uredništvo Don Boska, Ljubljana“.

Življenje don Boska.

XIV.

Trnjeva pot — Don Boskovo uboštvo — Nočni nemir — Pogovor s Komolom — Denar za kelih.

Težavna je bila pot, po kateri je stopal don Bosko. Kamorkoli se je obrnil, povsod je našel ovire. Da ni obupal na težavnem potu, se ima zahvaliti Mariji Devici, ki ga ni nikdar zapustila sredi težav: vedno ga je podpirala in mu vidno kazala svoje varstvo.

„Večkrat sem vam pripovedoval sanje“, je nekega večera l. 1864. govoril don Bosko svojim gojencem, „sanje, ki vidno kažejo, kako nas ljubi Marija Devica. Da se boste prepričali, da Marija hoče našo družbo, vam hočem povedati še druge sanje¹⁾).

Nekega dne l. 1847. sem premišljeval, kako bi mogel storiti več dobrega ubogi mladini. Kar se prikaže nebeška Kraljica in me pelje v veličasten vrt. Tu sem videl lep širok hodnik, okrašen z okusnim zelenjem in vabljivim

¹⁾ Te sanje je pripovedoval don Bosko leta 1864. svojim gojencem. Med drugimi so bili navzoči Mihael Rua, sedanji vrhovni predstojnik, Janez Cagliero, sedaj nadškof v Sebaste, Celestin Durando, Julij Barberis in več drugih živčih sal. duhovnikov.

cvetjem. Ta hodnik je vodil do lepe ceste, ob kateri se je raztezal obširen vinograd. Skozi vinograd pod široko brajdo je peljala pot. Povsod sem videl lepo cvetje. Tudi tla so bila posuta s cvetjem.

Blažena Devica mi reče: „Sezuj črevlje!“ in jaz sem ubogal. „Zdaj idi po poti“, pristavi Devica, „to je pot, katero imaš prehoditi!“

Vesel prelepe poti, sem rad ubogal. Varno sem stopil med goste cvetke, toda takoj sem občutil, da je med cvetjem skrito trnje. Videč, da krvavi noga, sem stopil nazaj.

„Tu je treba črevljev“, rečem Gospej.

„Gotovo“, mi odgovori, „in dobrih črevljev“.

Zopet sem se obul in se z nekaterimi tovariši, ki so se prikazali v istem trenutku, napotil dalje. Pot pod brajdo je bila široka, toda čim dalje smo šli, tem bolj se je ožila. Slednjič nisem videl nič razun cvetic: cvetice ob straneh, cvetice zgoraj, cvetice spodaj. Od vseh strani me je oklepalo cvetje ter me zbadalo s skritim trnjem. Večkrat sem zadel z nogo ob korenino, ki je ležala na zemlji, ter sem se ranil. Odmikal sem veje, ki so zapirale pot, tuintam sem se pripognil in ranil sem si nele roki, marveč tudi drugo telo. Tudi cvetje nad glavo je skrivalo trnje ter me zbadalo v glavo. Vse to mi je povzročalo veliko trpljenja.

Medtem so pa vsi, ki so me videli, iti po cvetni poti, in jih je bilo obilo, rekli: „Poglejte, kako don Bosko hodi po cvetju, kako gre mirno, kako mu je dobro“. A ti niso videli trnja, ki me je zbadalo.

Za seboj sem privabil mnogo duhovnikov in klerikov. Omamilo jih je lepo cvetje in začeli so mi slediti. Toda videč, da je treba hoditi po trnju, so začeli vpiti: „Ogoljufal nas je!“

Jaz sem odgovoril: „Kdor misli brez bolečin hoditi po cvetju, naj se povrne, drugi naj mi slede!“ In vrnilo se jih je lepo število.

Ko sem že dolgo hodil in že daleč prišel, sem se ozrl nazaj po tovariših. In kaj sem videl? Večina se jih je zgubilo med potjo. Žalosten sem se vrnil nazaj ter jih klical. Toda zaman: nikdo ni hotel slišati klica. Žalosti sem se spustil v jok in sam pri sebi sem tožil: „Ali je mogoče, da bom sam hodil po mučni poti?“

Bog mi je takoj poslal tolažbe. V daljavi sem zagledal obilo duhovnikov in neduhovnikov, ki so hiteli k meni. „Tu smo“, so rekli, „vsi tvoji, pripravljene, da ti sledimo“. Šel sem dalje. Večina jih je zgubilo srčnost in so zaostali, le nekaj jih je prišlo do cilja.

Ko sem prehodil dolgi vinograd, sem se znašel na veličastnem vrtu. Obdajalo me je malo slediteljev, in še ti so bili slabotni in krvavi. Zdaj je potegnil rahel vetrič, in namah so vsi ozdraveli. Zopet je potegnil vetrič, in krog sebe sem opazil velikansko množico živahne mladine in gorečih duhovnikov, ki so skupno z menoj vodili mladino. Marsikoga sem že poznal, večino pa nisem mogel poznati.

Šli smo dalje ter prišli na prijazen griček. Pred seboj sem zapazil prekrasno poslopje. Vstopil sem in prišel v prostorno sobano nepopisne

lepote. Sveže cvetice brez vsakega trnja so pokrivalo stene ter polnile dvorano s sladkim vonjem.

Ko sem opazoval čudovito lepoto, kakoršne še nisem videl na zemlji, se Marija Devica, ki mi je bila vodnica, obrne k meni in me vpraša: „Ali veš, kaj pomeni, kar si videl in kar vidiš?“

— „Ne“, odgovorim, „prosim razloži!“

— „Čaka te veliko skrbi“, začne govoriti ljubezniva Devica. „Pot, katero si prehodil med trnjem in cvetjem, pomeni težave, katere te čakajo pri vzgoji mladine. Moral boš potovati s črevlji zatajevanja. Trnje na zemlji zaznamuje čutno nagnjenje, ki vleče vzgojitelja od pravega smotra, ga ovira pri vzgajanju in mu brani iti dalje ter si nabirati vencev za večnost. Cvetice zaznamujejo veliko ljubezen, ki mora razločevati tebe in tvoje pomočnike od drugih vzgojiteljev. Trnje ob straneh in nad glavo zaznamuje vsakovrstne ovire, katere boš srečal na poti vzgoje. A nikar se ne boj! Z ljubeznijo in zatajevanjem boš premagal vse in prišel boš do cvetk brez vsakega trnja.“ —

Don Bosko je razumel prikazen. Natančno je spoznal pot, ki jo je imel prehoditi in se ni nikdar prestrašil ovir; hrabro je stopal po trnjevi poti, gotov, da bo delo srečno izvršil.

Navdušen od čudovite prikazni, je don Bosko popolnoma posvetil Bogu svojo voljo. Kdor ga je poznal, je nehote moral občudovati njegovo zatajevanje. Njegova soba je bila brez vsakih okraskov. Revna postelja, nekaj sv. podob, sv. razpelo, majhna omara, miza s tremi stoli, bila je cela hišna oprava. Isto uboštvo opazimo pri obedu. Juha z mrzlo prikuho je bila vsakdanja hrana. Mesa ni kupil razun ob nedeljah in praznikih, in še takrat le toliko, da je je videl. Ves denar je porabil za ubogo mladino.

Hudobnemu duhu don Boskovo delovanje ni nikakor ugajalo. Kakor bi mu ne zadostovali zlobni jeziki, katere je ščuval zoper don Boska, ga je hotel še sam vznemirjati. Vsako noč je slišal don Bosko nad spalno sobo grozen ropot. Zdelo se je, da nekdo premetava debelo kamenje in je vali po lesenem stropu. Don Bosko misli, da so nočne živali, nastavi past, raztrese orehov, a vse to je ostalo nedotakljivo.

Don Bosko je bil prisiljen spremeniti stanovanje. Preselil se je v zadnjo sobo proti vzhodu. Toda niti tu ni našel miru.

Don Bosko je radi pomanjkanja spanja močno oslabil. Le s težavo je še deloval za ubogo mladino. Spoznal je, da bo tudi to moral pustiti, ako mu Bog ne pošlje pomoči.

Hoteč se prepričati, odkod prihaja nočni ropot, ukaže nekoč zidarju, naj naredi v stropu veliko odprtino. O navadni uri začne ropotati. Kot bi trenil, je bil don Bosko s svetliko na stropu. Vse je preiskal, vse preobrnil, a videl ničesar. Spoznal je, da je provzročitelj ropota hudoben duh.

Da bi se don Bosko rešil nemira, vzame blagoslovljeno podobo Marije Device ter jo pribije na steno. Srečna misel! Od tega dne je bil rešen nemira.

Medtem se pa zdi, da se je ponavljalo isto, kar pripoveduje sv. pismo o Jezusu potem, ko se je postil 40 dni. Ko se je satan premagan umaknil, so se približali angeli ter mu stregli. Imel je veliko tolažb.

Dečki so imeli don Boskovo stanovanje v velikem spoštovanju. Imenovali so je kraj kreposti, kraj prikazni. Celo mater Margerito je vsikdar napolnil skrivnosten strah, kadar je morala stopiti v sinovo sobo. Prepričana je bila, da se ondi godé nenavadne stvari, zato je večkrat skrivaj opazovala don Boska, ko je bedel po noči.

Nekoč proti jutru ga sliši govoriti. Zdelo se je, da zdaj poprašuje, zdaj zopet odgovarja. Pazljivo poslušá, a razumeti ne more ničesar. Radovedna, s kom je don Bosko govoril, ga zjutraj vpraša.

„Govoril sem s Komolom“, odgovori don Bosko.

„Kako? saj je vendar umrl? ...“

— „In vendar“.

Don Bosko ni odgovoril drugega. Videlo se je pa, da mu velika misel gospoduje v glavi. Več dni je bil močno zamišljen.

Nekaj dni potem je don Bosko potreboval kelih. Brez denarja v žepu se obrne k Mariji Devici in jo prosi pomoči. Po noči sanja, da je nekdo v njegovo omaro položil potrebno svoto.

Drugi dan je don Bosko šel v Turin po različnih opravkih. Med potjo se spomni sanj. Premišljeval je, kako bi bil srečen, če bi se sanje spremenile v resnico. To pramišljevanje mu je napravilo tolik vtis, da se je vrnil domov in odprl omaro. V resnici je našel v njej osem zlatov, prav toliko, kakor je potreboval za kelih. Kdo je denar položil v omaro ni znano, — znano pa je, da je bila omara zaklenjena, in da je don Bosko imel ključ vedno pri sebi.

Nekaj črtic o salezijanskih misijonih.

Salezijanski misijonarji v Quitu.

(Dalje.)

XII.

Dobri Endora to noč kar ni mogel zaspati, tako je bil vesel nepričakovanih gostov. „In jutri“, je govoril sam pri sebi, „ali naj jim pustim oditi? Pot je grda, je ne poznajo . . . In vendar; imeti jih pri sebi, mi ni mogoče. Če bi se zadovoljili s tem malim, kar imam . . . Upam, da se bodo, videč, da nimam drugega. Toda potem? Ali naj pustim same? Gotovo bi se zgubili. Bog jih je poslal in bo zahteval odgovor. Ni drugače, spremil jih bom, — na vsak način jih moram rešiti.“

Ta sklep je umiril njegovo srce in mu dovolil, kakor je potem sam pripovedoval, zatisniti oči.

Zjutraj zgodaj je vstal ter šel buditi popotnike. Začudil se je, ko jih je našel po koncu; — molili so ravno jutranjo molitev. S prijaznim nasmehom jih je pogledal izpod sivih obrvi ter jim dal znamenje, naj bodo mirni. Zaprl je za seboj vrata in tudi on pokleknil med pobožne goste.

Po kratki molitvi so vsi vstali. Starček je vesel popraševal zdaj enega, zdaj drugega, kako se je odpočil, kako se počuti . . .

Videč, da se vodja ne počuti dobro, ubogi starček ni vedel, sčim bi mu mogel bolje postreči. „Kaj bode z vami v puščavi?“ ga skrbno vpraša. „Sem že rekel, da je treba peš potovati. Za zdaj bodite mirni, danes ostanete tu!“

Načelnik vojakov je bil zadovoljen. Tudi on je bil truden in si je želel počitka. Nekaj vojakov je poslal nazaj. Ostalo je le še 23 oboroženih mož.

Gostoljubni Endora je zadovoljen tekal okrog, medtem ko so trudni popotniki uživali počitek. Vsak čas je bil pri njih ter jih izpraševal, kako se počutijo: potem je zopet zginil. Medtem so se pa misijonarji pogovarjali o velikih nevarnostih, ki jih čakajo na potu, a prositi starčka, da bi jih spremljal, si nikdo ni upal.

— Če pride on, potem smo gotovi, reče vodja tovarišem.

— Gotovi, odgovoré drugi, — toda zahtevati, bi bilo preveč.

— Bodite mirni! zavrne Modest; — boste videli. Endora nas bo spremljal. On je obljubil . . .

— Včeraj je obljubil, odgovori vodja, — a danes molči.

V tem stopi v sobo starček . . . „Ravno prav, gospod Endora, ravno vas potrebujemo“, zakliče Modest.

— No, kaj pa lepega?

— Vi ste že velikrat potovali po gozdu; kajne?

— Sam ne vem, kolikrat. O, ga dobro poznam . . .

— Ali bi znali pokazati? vpraša Modest, ter razgrne star zemljevid.

Starček pogleda in se takoj odmakne. Odkril je, da se na zemljevid ne razume dosti.

— Pa vsaj povejte, kako in kje bomo hodili.

— Kako, to vam lahko povem; kje, tega pa ne morem povedati, e vas ne spremim.

— Nas spremite?

— Kar sem obljubil, bom tudi storil.

— Saj sem rekel, da je Endora mož-beseda.

— To pa to, mož-beseda pa zmiraj. Da, bom šel, toda pod nekim pogojem.

— Pod kakšnim?

— Da ostanete še dva dni moji gostje.

— Ako dovoli načelnik, prav radi.

— Zato ni dvoma, odgovori načelnik, ki je slišal pogovor.

Vsi so bili veseli. Starček Endora dva dni ni delal drugega, kakor pripravljaj za pot. Celo stol je pripravil, v katerem bodo nesli tiste, ki slučajno ne bodo mogli vztrajati.

Dne 4. septembra je bil dan odhoda. Solnčni žarki so prodirali izza visokih gorá in zláto obsvitali tenke oblake tam na vzhodu, ko so se popotniki poslavljali od gostoljubne hiše, predno so se podali na težko pot. Starček Endora z dolgo palico v roki in širokim klobukom na glavi jim je dajal modre nasvete.

— Idimo v božjem imenu! je slednjič rekel ter začel stopati pred velikim spremstvom. Večkrat se je ozrl nazaj in kaj povedal, potem se pa zopet napotil dalje. Z močnimi palicami, visoko privezanimi talarji, so mu misijonarji v spremstvu oboroženih vojakov sledili proti reki Liti.

Tu so morali sezuti črevlje in bosí stopati črez „most strahu“, kakor so ga misijonarji po pravici nazivali. Bil je napol razdrt . . .

— Gospodje, srčnost! Pred tremi meseci sta dva popotnika iz Kolumbije nevéšča mostú padla v reko in ondi ostala, osrčuje divjak, ki se jim je pridružil med potjo.

— Lepo osrčuješ, zavrne Modest, — rají molči, sicer nas osrčiš tako, da nikdo ne bo upal stopiti na most.

— Nikar ga poslušati, odgovori starček. — Poglejte, tako se naredi . . . in ubogi starček je tekel črez most in kakor bi trenil, je bil onostran reke. Da bi še bolj osrčil misijonarje, se zopet povrne. Tu jih osrčuje, nekaterim pomaga stopiti na most, druge pelje za roke, in marsikdo se ima zahvaliti njemu, da je srečno prišel na drugo obalo.

Celo vojaki so zgubili srčnost. Tudi te je moral Endora, kakor male otročiče, peljati za roko.

Dolgo je preteklo, predno so vsi prekoračili most. Tu so morali premeniti obleko. Vsak je pokríl velik slamnik ter si dobro privezal črevlje, da mu ne bodo ostale v blatu.

— Hitro, hitro! so vpili popotniki, hoteč opomniti starega Endora, naj pódviza korake. Toda Endora se ni dal premotiti; počasi je stopal in opominjal tovariše, naj se ne utrudijo takoj v početku.

Po globokem blatu, iz katerega so komaj vlekli črevlje, so prišli do gostega gozda? Iz bližine in daljave je odmevalo tulenje divjih zveri. Tu so videli velike opice, tisoč različnih ptičev, zlasti obilo papig, ki so vpile iz orjaških dreves. Najbolj so jih strašile strupene kače, katerih ni manjkalo med listjem in kamenjem.

Iz dreves so padale debele veje. Lomile so jih zlobne opice ter spuščale na zemljo. Zato je stari Endora večkrat opomnil: „Prijetelji pazite, opice teh gozdov nimajo nikake izobrazbe! Kadar opazite, da lomijo veje, požugajte s palico!“ Storili so tako, in opica je zgubila srčnost.

Dan se je nagibal proti zatonu, ko so prišli na malo ravan, podobno prijetni oazi sredi brezmejne puščave. „Tu je trebá počiti“, reče starček svojim slediteljem, ki so z veseljem sprejeli prijetno povelje. Utrujeni so se vsedli na zemljo, Modest pa je šel ter nasekel debelih kolov, črez katere

je razpel široko preprogo. Tako je bil šotor gotov, reven sicer, a bolj prijeten, kot kraljeva dvorana in to tembolj, ker je kmalu nato začelo dežiti.

Modest je zakuril velik ogenj in pripravil popotnikom borno večerjo. Še nikdar niso kaj takega jedli. Podobno je bilo našemu močniku, seveda ni imelo onega okusa, a vsi so hvalili, — bolj jim je teknilo, kot najboljša pečenka.

Le nekaj je manjkalo; manjkalo je žlic. Le eno so imeli in še ta je bila lesena. „Da bi bili vsaj oni junaški časi, ko smo pri don Bosku v oratoriju vsak svojo žlico nosili s seboj“, je rekel Modest in jo najprej podal vodji. Ta jo je z veseljem sprejel in se prvi pokrepčal z okusno jedjo. Potem so se vstili eden za drugim.

Medtem pa je lil dež, kakor bi ga zlival iz škafa. Noč je bila temna. Tuhtam se je slišalo tulenje divjih živali.

To je bila prva noč, katero so prebili v groznem gozdu. (Dalje.)

Iz severne Patagonije.

Bežeči sestri.

Kdor ju je videl, je na prvi pogled spoznal, da jima nemirna vest razjeda srci. Bežala sta, in se plašno ozirala, kakor bi se bala, da bi ju opazilo človeško oko. Bila sta mož in žena, visoke rasti, precej priletna — oba divjaka. Nemirna vest ju je podila, upajoč, da v daljnem kraju ubežita človeški pravici.

Tam daleč proti jugu mali deklici, desetletna Angela in petletna Roza, prestrašeni bežite ob reki Rio Vegro, zdaj po peščeni zemlji zdaj po visoki travi in se boječe ozirate proti gozdu, ki je ravnokar skril v svoje naročje neusmiljeno mater in trdosrčnega Lorenca. Bolestni glasovi spremljajo hitre korake nedolžnih deklic. Široka rana zija na glavi uboge Angele, druga na prsih. Roza zapira z malo ročico veliko rano na levi roki, ne da bi pri tem opazila, da tudi njej namaka kri črne kodre.

Oslabeli vsled lakote in zgube krvi ste se revici onemogli zgrudili na zemljo. Solnce je zatonilo in noč je legla na gluho ravan ter s temnim plaščem zakrila nedolžni bitji.

Vpitje ponočnih ptic in bolešno ječanje ubogih deklic je motilo nočno tišino. Burno jima je utripalo v prsih srce. Utrujenost je zmagala strah in zatisnila oči nedolžnih deklic v sladko spanje. Mesec je izšel ter motno obsvital speča angela, kakor bi se mu smilila.

Šele jutranja zarja, ko je z rudečim plamenom razžarila vzhodno obnebje, ju je zbudila iz sladkega sna in jima znova vlila strah. Zopet ste bežali, misleč, da ju nekdo zalezuje. Prestrašeni ste bredli visoko travo, mešano z bodečim trnjem, ki jima je neusmiljeno zbadalo nežne nožice.

Tudi ta žalostni dan se je nagnil k zatonu. Bližala se je noč, ko ste se deklici oslabeli zgrudili na kup trave, ki je ležala v skriti votlini. Tu ste jokali in njih glas se je zgubljal v gluho ravan brez vsakega upanja, da bi ga slišalo živo bitje. Obdajala ju je smrtna puščoba. Smrt se je veselila čistega plena; a Bog ni pripustil, da bi se presekala nit življenja.

Glas o nečloveškem početju divjih roditeljev se je hitro raznesel po naselbini Cubeneju. Celo svetna oblast v Viedmi je zvedela o zločinu brezsrčnih roditeljev. Na vse kraje je poslala orožnike, da so sledili divjim starišem in bežečim deklicam.

Da najdejo mali deklici, zgubljeni dva ali tri dni, sredi visoke trave, sredi širne puščave, kdo bi mogel še upati? . . . Koliko nesreč ju je lahko ugonobilo. Morda ste umrli lakote? Morda so ju raztrgale divje živali? Tako so premišljevali in iskali v upanju, da ju najdejo vsaj mrtvi, ali vsaj sledi njiju bega . . .

Prehodili so več milj in zdelo se je, da je vsako iskanje potrata časa. Utrujeni so se vrgli v visoko travo ob ozki stezi. Počiti so mislili, potem se pa vrniti nazaj proti domu.

Načrte jim je podrl nepoznan človek, ki je prišel po stezi ter naznanil orožnikom, da je več ur hoda proti vzhodu videl deklici, ki sta pa zbežali o njegovem prihodu. Božja Previdnost je poslala popotnika, da je prebudil leno orožnike. Skočili so na konje ter nadaljevali pot.

Kmalu so bili v bližini deklic. Skrivnosten glas jih ustavi . . . Poslušajo . . . Slišijo ječanje, stokanje . . . Stopijo bližje . . . Zopet poslušajo in zopet slišijo bolesten vzdih.

Ni jim trebalo dalje iskati. Ječanje jim je pokazalo pot v votlino. Ubogi deklici ste rahlo dremali, kakor omotljeni od prevelike bolesi . . .

Rožljanje orožnikov ju je prebudilo iz rahlega sna. Plaho ste odprli trudne oči in jih zapičili v oborožene orožnike. Nepričakovana prikazen ju je vzdramila. Misleč, da vidite senco brezsrčnih roditeljev, začnete vpiti in se braniti, kar je z nova odprlo rane, in kri je vnovič začela brizgati iz ranjenih ročic.

„Odkod ste?“ ju vprašajo orožniki, potem ko ste se nekoliko umirili.

„Od tam daleč“, odgovori Angela.

„Zakaj ste prišli semkaj?“

„Rufina naju je tepla in potem zbežala z Lorencom.“

„Ali ste lačni?“

„Hudo lačni.“

„Hočete iti z nami?“

„Radi.“

Srce jima je vzplalo, ko ste dobili košček kruha, ki jima je ukrotil mučno lakoto. Radostno ste se udali orožnikom. Ti so ju posadili na konja in se vrnili nazaj proti Viedmi.

Ko ste drugo jutro opazili Lorenca in Rufino, ko so ju orožniki uklejnena pripeljali pred nedolžni bitji, jima je zatrepetal srce. Divje sta zapičili male oči v krute stariše, potem ste glasno zaplakali in se skušali iztrgati iz rok orožnikov. Bali ste se, da ju izročijo v roke neusmiljenih starišev.

„Kdo vaju je tepel?“ vpraša orožnik. „Lorenc?“

— „Da.“

— „Ne, ni bil Lorenc, jaz sem bila“, zavrne Rufina.

„In kdo ste vi?“ nadaljuje orožnik.

„Rufina, njiju mati.“

— „Ali je to vaš soprog?“

— „Ne, moj soprog je umrl.“

— „In zakaj preteplate nedolžni hčerki?“

— „Ker sem ju sita in se želim oprostiti.“

— „Vi tedaj ste ju skušali umoriti?“

— „Umoriti ne; želela sem, da umrjete v puščavi.“

— „Vi niste nikaka mati . . .“ In prijeli so jo orožniki ter jo skupno z Lorencom odvedli v ječo. Angelo in Rozo so pa izročili v zavod hčera Marije Pomočnice.

Ubogi deklici, vredni pomilovanja! Pokriti z ranami, žalostni in boječi ste se bali celo ljubeznivih redovnic. Toda kmalu ste razumeli, da so na zemlji še take osebe, ki ju ljubijo — spoznali ste lepoto krščanske ljubezni.

Nekatere tovarišice so ju prepričale, da sestre zaslužijo njiju ljubezen. Angela in Roza ste jih začele otroško ljubiti. Le ime Rufine in Lorenca jima je ostalo mrzlo v srcu. Dolgo ste nosili znamenja krutosti, katera je vcepila brezsrčna mati, — bolj kruta od divjih zveri v puščavi.

Don Bosko in Krispi.

Bilo je l. 1852 . . . Takrat je Krispi poznal svojo bedo; reven in lačen je hodil po mestu. Nekoč se zagleda v množico dečkov, ki je pod vodstvom mladega duhovnika korakala po turinskem trgu. Don Bosko je uvidel njegovo revščino, — videl je, da je Krispi lačen, in dal mu je jesti.

Dva meseca je hodil k don Bosku na hrano. Don Bosko ga je podpiral tudi z denarjem in mu daroval celo — črevlje. Črevljar, ki je na povelje don Boska naredil črevlje, živi še sedaj pri salezijancih v Turinu.

Krispi ni pozabil prejetih dobrot. Ko je don Bosko umrl, bil je Krispi ministerski predsednik. Salezijanci so želeli, da bi truplo ustanovnika počivalo v selezijanskem semenišču v Valsaličah. Ker pa je to nasprotovalo postavi, so morali salezijanci vložiti prošnjo. Oblast je prošnjo naravnost zavrgla.

Slednjič so se obrnili osebno do Krispija. Ta je odgovoril: „Don Bosko me je podpiral s kruhom in se skazal očeta v času bede, zato ničesar ne morem odreči njegovim sinovom“.

„Dobrim ljudem je v pohujšanje, ker vas tolikrat vidijo v družbi zloglasnih ljudi, nasprotnikov sv. vere in to celo na javnih prostorih,“ so nekoč opomnili prijatelji sv. škofa Frančiška sal. — „Gorje nam“, odgovori sv. Frančišek, „če bi bili vi Jezusovi svetovavci. Sv. pismo pripoveduje, da je Jezus prišel iz nebes, da išče grešnike in iz ljubezni do grešnika je pustil 99 ovčič ter šel iskat zgubljeno ovčico. Ali niso ti ljudje zgubljene ovčice v sv. evangeliju? Pustite tedaj, da hodim za njimi!“

Don Bosko se je večkrat sprehajal z najhujšim nasprotnikom sv. cerkve in ga po glavnem turinskem trgu vodil pod pasho, — sprehajal se je s Krispijem. Z veseljem je ljudstvo opazovalo nenavaden prizor in kdor ga je videl, vsak je rekel: „Poglejte don Boska, kako dober duhovnik . . .“

Nekoč obiščeta don Boska dva duhovnika ter ga opomnita, naj nikar tako javno ne občuje z brezvernimi predsednikom, češ, da se to ne spodobi krščanskim duhovnikom. In kaj je odgovoril don Bosko? Ponovil je besede

sv. Frančiška sal.: „O kako sladko je biti zaničevan radi sladkosti. Zakaj imenujemo nebeškega Očeta Boga usmiljenja? zakaj božjega Sina sladko jagnje? zakaj slikajo sv. Duha pod podobo goloba, ki pomeni sladkost? Od Boga tedaj se učimo sladkosti!“

Duhovnika sta umolknila in na tišem občudovala veliko krepost duhovnika Boska.

Dvajset let potem . . .

Bil je deček trd, trdovraten, zanemarjen. Če je učiteljica morala za trenutek iz šole, je bolj razsajal, kot deset drugih porednežev. Nikdo ga ni mogel ukrotiti . . . in Slavko je rasel, postal je korenjak, a čedalje bolj hudoben in neveden.

Ko je učiteljica Irena, — otroci so je imenovali učiteljico z majhnim očesom, ker je imela desno oko manjše od levega, — začetkom šolskega leta odprla šolo in zagledala Marija s svojo materjo, se ga je ustrašila, a znala je skriti in ljubeznivo je govorila z materjo ter ji obljubila, da bo storila vse, da poboljša značaj porednega sina.

Irena je bila bistroumna učiteljica. Takoj je spoznala, da bo pri novem učencu treba iskati novih sredstev . . . da ga bo treba pridobiti z veliko ljubeznijo, drugo pa prepustiti Bogu. Zdi se, da je pravo zadela.

— Ali ti dopade, hoditi v šolo k novi učiteljici? ga nekega dne vpraša stric.

— Da, ker ne dela tako, kakor druge.

Mi ne vemo, kako so ravnale druge, le to vemo, da je Marij odslej vsak dan z veseljem prijel za knjige ter šel v šolo, česar poprej ni nikdar rad storil.

Nikar pa ne mislite, da je postal sv. Alojzij: še vedno je rad zbežal, a vendar — letó je prebil in vesel je bil on, da se je oprostil knjig, vesela tudi učiteljica, da se je znebila takega učenca, kateremu je storila vse, kar je le mogla, a največkrat brez vsakega vidnega uspeha . . .

Ubogo, človeško srce, kako malo znaš potrpeti! Če takoj ne zapaziš velikih sadov malega truda, že obupavaš. Počakaj nekoliko! Kmet, ki je sejal žito, ne žanje takoj. Bog sam, ki je vsemogočen, potrpežljivo pričakuje spreobrnjenja grešnika. Počakaj! Dobro delo ne zamrje: kakor morski val se daleč razširi, in kadar se zdi, da je zamrlo, se znova oživi.

* * *

Peljali smo se iz B — proti K —. Govor je padel na vzgojo mladine.

— Časi so žalostni, je rekel nekdo, — vzgajati mladino, je resna stvar.

— Časi niso ne dobri, ne slabi, je zavrnil sosed, — časi so taki; kakoršne storijo stariši in učitelji, kakor vzgajajo mladino, dobro ali slabo.

— Potrebovali bi nekoliko več vere, pristavi tretji.

— Res je: treba bi bilo dobrih učiteljev. Jaz sem se učil in nisem učen, obhodil sem veliko in zdaj pridem iz Mehike, a videl sem, da učiteljevi nauki ostanejo vedno v sladkem spominu.

— Imate prav, gospod.

— Gotovo. Če sem jaz poštenjak, če nisem nikdar storil žalega svojemu bližnjemu, se imam zahvaliti neki učiteljici, katero smem imenovati drugo mater. Le eno leto sem bil pri njej in še celo slabo sem se obnašal, a spominjam se vedno njenih naukov. Njena dobrotu, njena prijaznost, njeni ljubeznivi nasveti so me rešili, ker sem pozneje razumel, da je imela prav, in kesal sem se, da je nisem vedno ubogal. Takih učiteljev je treba, da potrpijo in, premagovaje se, vcepijo zdrava načela.

— Da, da; pošten državljan se rodi v šoli.

— Zdaj se peljem domov k materi in upam, da ji nesem toliko, da se ne bo treba več truditi. Potem obiščem svojo učiteljico, da jo pozdravim in se zahvalim.

— Mi dopade vaša hvaležnost.

— Moja dolžnost.

Dva dni pozneje je gospica Irena, učiteljica z malim očesom, imela nepoznan obisk. Po dvajstih letih je videla sadove svoje ljubezni pri učencu, katerega so tovariši radi norosti imenovali „Pepček“ in kateremu zdaj pravijo otroci „gospod Slavko“. — „No, kdo bi bil rekel?“ je vzkliknila učiteljica. „Kadar se nam pri dečku zdi vse zaman, nekaj vendarle ostane, ki prej ali slej pokaže sadove“.

Različno:

Konferenca. — Dne 28. januarja o pol desetih je bila v stolni cerkvi v Ljubljani salezijanska konferenca. Govoril je č. g. P. Jakob Gerz iz družbe Jezusove. Zanimivo je razpravljajal o vzgoji mladine in o sal. družbi. Najiskrenejša zahvala!

Novi misijonarji, ki so se dne 17. decembra vkrkali v Genovi, so srečno dospeli v Meliapor v vzhodno Indijo.

Oswiecim. — Salezijanski zavod v Oswiecim v Galiciji kaže najlepšo bodočnost. Doslej so odprli štiri nižje gimnazijske razrede in obrtne šole, ki so meseca januarja t. l. dobile pravico javnosti. Zavod je obširen, a docela napolnjen; treba ga bo še mnogo povečati. V zavodu deluje 12 duhovnikov, 12 klerikov in nekaj mojstrov salezijanskih bratov. Gimnazijske šole obiskuje 130, obrtne šole pa 80 gojencev. Tik zavoda zidajo veliko cerkev, ki še ni dodelana, vendar že opravljajo v njej božjo službo. Ljudstvo je jako naklonjeno.

Nov zavod odprejo salezijanci v mestu Krakovem na Poljskem, ki bo radi vseučilišča v mestu v veliko korist poljskim salezijancem.

Iz Matto Grossa. — Na prošnjo dr. Silvada, ravnatelja zvezdarne v Cuyabà, utvorijo salezijanci v naselbini presl. Jezusovega srca v Matto Grossu zvezdarno drugega razreda, ki bo zvezdoslovju v veliko korist. Predsednik ondotnih pokrajin gospod Anton Paes de Baros jim je v to svrhu preskrbel potrebno zvezdarno orodje. Takoj, ko bo zvezdarna dovršena, jo predsednik pokrajin zveže telefonsko z zvezdarno glavnega mesta Cuyabà.

Šole za verouk. — Don Bosko v svojih pravilih toplo priporoča pouk v krščanskem nauku. Zato so salezijanci po vseh večjih laških mestih odprli praznična zabavišča, kamor ob nedeljah in praznikih prihajajo mali dečki in učenci nižjih šol, da se ondi zabavajo in prejemajo pouk v kršč. nauku. Po zadnji papeževi okrožnici so začeli odpirati šole za verouk tudi za dijake višjih šol. Kolikega pomena bodo te šole za ubogo Italijo, lahko spoznamo, ako pomislimo, da učno ministerstvo na zunanjih šolah ne dovoli pouka v krščanskem nauku. V zadnjem času so odprli tako šole:

a) v Aleksandriji za dijake višjih gimnazijskih in tehničnih razredov. Pouk so izročili duhovniku dr. Fran Doglioli-ju.

b) v Parmi za dijake višjih gimnazijskih razredov in za vseučilišnike. Pouk so izročili duhovniku dr. Ottonellu, ki bo po dogmatično-apologetični metodi, oziraje se tudi na moderna vprašanja in nove znanstvene iznajdbe, sledil sv. Tomaža, Danteja in Bossueta.

c) v Turinu, v zavodu sv. Janeza, za vseučilišnike. Poučuje duhovnik dr. Karl Baratta. — Dne 17. januarja je profesor verouka predstavil turinskemu nadškofu, kardinalu A. Richelmyju one vseučilišnike, ki so najbolj rešili nalogo: Božja Previdnost in nered v stvarstvu. Kardinal je bil vesel pridnih učencev in je obdaroval vseučilišnika. G. Ghigliona (drugoletn. zdravilstva), s petdesetimi lirami. Istotako je obdaril filoz. Temistokla Callottija. Vseučilišnike Fr. Olma, Decija Pettovala in Otona Rogera je obdaril s svetinjami, katere je nalašč zato poslal sv. oče, vseučilišnika J. Giorgi-ja pa s srebrno svetinjo, katero je poslal vrhovni predstojnik don Mihael Rua.

Novi sal. listi na Laškem. — Z novim letom so začeli izhajati na Laškem trije novi sal. listi in sicer: tednik *L'oratorio Festivo*, mesečnika *Il teatro nostro* in *Ars et Caritas*.

Novi zavod v Argentiniji. — V Kordobi v Argentiniji so salezijanci začeli zidati nov zavod pod imenom „zavod Pija X“.

Nova poljedelska šola. — Dne 16. novembra m. l. so odprli salezijanci novo poljedelsko šolo v Borgu st. Martino.

Razstavo obrtnih del — so odprli v novem letu salezijanci v Milanu. Razstava je dobila več odlikovanj.

Ne razumem, kako si krščanski oče ali mati upata peljati svoje otroke v sedanja gledišča, ki vzbujajo strasti in uče zvijačo — *Bautain*.

Moderna gledišča provzročajo nervoznost, zlasti pri ženskah in otrokih, in vzbujajo strasti — *Descuret*.

Gledišče, katero so izumili pagani v razvedrilo in moralni poboljšek ljudstva, danes bolj škoduje, kakor razvedruje. Nekoč je gledišče boljšalo okus, dandanes ga uniči in z okusom tudi značaj — *Descuret*.

Le ona predstava koristi mladini, ki jo navduši v dobrem in ji vdihne željo po čednosti — *Cerruti*.

Častivcem Jezusovega Srca.

Jezusovo Srce je brezno, kjer bomo našli vse: je brezno ljubezni, kamor moramo zakopati svojo ljubezen. Tu bomo našli bogastvo, potrebno našemu stanju.

Če ste vi v breznu žalosti, presv. Jezusovo Srce je brezno tolažbe, kjer boste občutili pravo sladkost.

Če ležite v breznu revščine, vrzite se v brezno Jezusovega Srca; Ono je polno zakladov.

Če ste v breznu slabosti, idite pogosto k Jezusovemu Srcu: Ono je brezno usmiljenja in moči, ki vas bo vzdignilo in okrepcalo!

Če čutite v sebi brezno ošabnosti, vrzite se v ponižnost presladkega Srca: Ono je brezno ponižnosti!

Če ležite v breznu nepotrpežljivosti in jeze, pribežite k Jezusovemu Srcu, k breznu sladkosti!

Če ste v breznu raztrešenosti, v Jezusovem Srcu boste našli brezno zbranosti, ki bo ohranilo vaše srce stanovitno, vašo domišljijo urejeno.

Če ste padli v brezno obupanja, vrzite obupnost v presladko Srce božjega Sina, ki je brezno nebeškega veselja.

Če ste nemirni, božje Srce je brezno mirú, kjer bo vaše srce našlo pokoj. Kadar ležite v breznu grenkosti in vsakovrstnih težav, združite jih z nepopisnimi težavami presladkega Srca! Ono vas bo učilo trpeti, z veseljem trpeti.

Vrzite se za vedno v morje ljubezni, — v presladko božje Srce!

Bl. Margareta M. Alakok.

Spomin na Boga.

Vse, kar je sv. Frančišek sal. videl, vse je povzdigalo njegove misli k Bogu.

Če je videl lepo polje, je vzdihnil: „Mi smo v vinogradu božjem, je treba, da ga obdelujemo ter sejemo žito božje besede.“

Če je videl cerkev: „Mi smo svetišče sv. Duha in je moramo okrasiti s krepostjo.“

Videč cvetoče drevo: „Bog od nas ne zahteva samih cvetic, zahteva tudi sadežev.“

Lepe slike so ga spominjale, da je duša podoba božja, da mora biti podobna njemu.

Pri pogledu na studenec je vsikdar vzdihnil: „Kdaj bomo pili vodo iz potoka božjega Srca?“

Videč reko: „Kdaj bomo šli k Bogu, kakor ta voda proti morju?“

Jagnje ga je spominjalo sladkosti Jezusa Kristusa. V ubožcih je videl Odrešenika, v duhovnikih božje služabnike.

Z eno besedo: vse mu je služilo, da je svoj duh vzdigal k Bogu in se ž njim tesno družil.

Iz življenja sv. Fr. sal.

Srce pravih služabnikov Božjih mora biti oltar, na katerem se vsak dan daruje zlato goreče ljubezni, kadilo ponižne molitve, mira vednega zatajevanja.

Sv. Pavel od Križa.

